

hos ganske rigtigt — som den ærede Ordfører for Udvalget idag har forudsat og formodet — til Grundlovens § 78, som erklærer, at Dommerne ere uaffættelige, idet jeg slet ikke kan overbevise mig om, at fordi dette forekommer i en Række af SS., der nærmest angaaer de sædvanlige Dommere, det derfor ikke skulde have sin Anvendelse paa den overordentlige Ret, som Rigsretten er bestemt til at udgjøre. Det forekommer mig tværtimod at være en nødvendig Følge af den skarpe Adskillelse, som Grundloven gjør mellem de 3 Statsmagter, og for hvis Skyld det udtrykkeligt er sagt: „den dømmende Magt er hos Domstolene“, at Domstolene maae være fri for enhver mulig Affættelighed, og at dette ganske særdeles taaler, ja nødvendigt kræver en Anvendelse paa den Domstol, det betroes de allervigtigste og allervanskeligste Sager, der betroes de Sager, hvor der netop kan være de største Fristelser og Farer forbunden med, enhver Anordning, som berettiger til paa nogen Maade at berøve deslige Dommere deres Selvstændighed, og at berøve en saadan Domstol sin Bemyndigelse i den Tid, som efter Grundloven er den anvist.

Det er af den ærede Ordfører for Udvalget blevet udhævet, at, naar Sagen forstaaes saaledes som af det ærede Medlem, der tillige med mig har stillet et Endringsforslag, og af mig er fæet, saa vil Perioden aldeles kunne forrykkes, Perioden nemlig for den af Landsþthinget udgaaede Rigsrets Virksomhed: saa vil, hvis jeg forstod ham ret, det Tilfælde kunne indtræde, ja det Tilfælde endog oftere kunne indtræde, at den Rigsret, der dømte, hørte til et Landsþthing, der allerede en Tid iforveien var opløst. Det er Noget, jeg er saare villig til at indrømme, virkelig kan finde Sted; men det er Noget, hvori jeg ikke seer en Grund til derfor at betragte Sagen paa anden Maade, idet det ikke kan anses at være for lidet, der er indrømmet Bevægelsen med Hensyn til en Domstol, naar det er indrømmet, at denne Domstol aldrig kan sidde over 4 Aar, saa at det i det Høieste kan blive en Brok af disse 4 Aar, som udgjør Forskjellen mellem den Tidens Bevægelse og den det danske Folkes Stemning, som fremkaldte Rigsretten og den Stemning,

som finder Sted, idet den gjør Brug af sin Bemyndigelse og gjør Fyldest i det Kald, som er blevet det betroet. Jeg skal her tillige tilføje mig at henlede det ærede Things Dømmelseskommission paa, hvad jeg ikke klart fik udhævet forrige Gang, at Rigsretten her i Danmark er, om jeg ikke feiler, anderledes end i Nabolandet Norge, bestemt til ikke blot at dømme Ministrene, men ogsaa, som exceptionel Domstol, hvis jeg tør bruge et fremmed Ord, at dømme over visse særdeles grove og for hele Statens Sikkerhed farlige Forbrydelser. Men netop denne Egenskab ved den, mener jeg, gjør det endnu i højere Grad betænkeligt, at erklære en saadan Domstol for opløselig, det er, med et andet dansk Ord, affættelig. Thi, naar vi ville tænke os, at saadanne Forhold, som i Europa Forholdene i de sidste Aar have givet os Exempel paa, tænke os, hvad Gud forbyde, i vort Fædreland skulde finde Sted, saa er det dog vel klart, at naar f. Ex. en stærk Bevægelse rørte sig i en vis Provinds eller Landsdeel, saaledes som det var Tilfældet i det storebritanniske Rige for et Aarstid siden i Irland, naar en saadan Bevægelse gif saavidt, at Regeringen antog sig berettiget og opfordret til at lade dens Ledere sætte under Tiltale, og naar saa den Rigsret, for hvilken de efter dansk Maade skulde sættes under Tiltale, var opløselig, saa vilde det staae i et Ministeriums Magt, der kunde støtte sig til en Folkstemning i Landet i det Hele, modsat den i hiin enkelte Provinds, at foranledige nye Valg og derved at tilvejebringe en Rigsret, for og af hvilken hiin isolerede Bevægelse fra første Dødblik af maatte anses for domfaldt. Om det kan bestaae med Bestræbelsen for igjennem selvstændige Domstole at sikre Borgernes virkelige Ret i Landet, derom skal jeg ikke tillade mig nogen videre Uttring. Men det er jeg overbevist om, at Enhver, som vil behage at sætte sig et Dødblik i saadanne Mænds Sted, som have sølt sig opfordrede til stærke Uttringer og Foretagender i mindre Dele af Landet, og saa skulle see sig dømt af en Ret, nedsat i Kraft af nye Valg, udgaaede fra en modsat politisk Bevægelse; vil føle, at de da vilde driste sig til at mene, at der skete dem Uret, og at de vare egentlig dømt, før de kom for Domstolene.